

— O tranzacție bazată pe bunăvoință. Din bunăvoință l-am informat pe partenerul dumneavoastră de sistarea buletinului publicitar. Dacă-mi arătați bunăvoință, voi continua și eu să v-o arăt. Credeți că ați putea? Bunăvoința mea se poate dovedi benefică pentru dumneavoastră. Doar n-o să lucrați toată viața cot la cot cu un bețivan greu de cap.

— Suntem prieteni, i-am răspuns.

S-a lăsat tăcerea pentru un timp, atâta timp cât i-ar fi trebuit unei pietricele aruncate într-o fântână să ajungă la fund.

— Cum doriți, a spus bărbatul. E problema dumneavoastră. V-am studiat în detaliu viața și mi s-a părut foarte interesantă. Oamenii pot fi împărțiți în mare în două categorii: realiștii mediocri și idealiștii mediocri. Cu siguranță că faceți parte din a doua categorie. Țineți minte: destinul dumneavoastră este cel al unui idealist mediocre.

— Am să țin minte, am spus.

Bărbatul a încuviințat. Am băut jumătate din sucul de struguri amestecat cu apă.

— E timpul să discutăm concret, a spus bărbatul. Despre oi.

* * *

Bărbatul și-a schimbat poziția, a scos o fotografie mare dintr-un plic alb-negru și a așezat-o pe masă, în dreptul meu. Atmosfera din cameră a devenit puțin mai reală.

— Aceasta este fotografia pe care ați folosit-o în buletinul publicitar.

Imaginea era neașteptat de clară pentru o fotografie făcută direct după pagina de revistă. Probabil că fusese folosită o tehnică specială.

— Din câte am aflat, ați obținut fotografia aceasta pe căi personale și ați folosit-o pentru buletin. Corect?

— Da.

— Din cercetările noastre, a fost făcută de un amator în ultimele șase luni. Cu un aparat ieftin, de buzunar. Nu dumneavoastră ați făcut-o. Dumneavoastră aveți un Nikon cu dispozitiv de vizare și faceți fotografii mult mai bune. În ultimii cinci ani n-ați călătorit în Hokkaidō. Corect?

— Dumneavoastră știți mai bine.

— Hm, a făcut bărbatul și a tăcut. O tăcere definitivă, un etalon pentru toate celelalte tăceri. În fine, a continuat, ce dorim noi sunt următoarele trei informații: unde și de la cine ați primit-o, apoi cu ce intenție ați inserat o fotografie de o calitate atât de proastă în buletin?

— Nu vă pot spune, i-am replicat, mirat și eu de calmul meu. Un ziarist are dreptul să nu-și dezvăluie sursele.

Privindu-mă fix, bărbatul și-a atins buzele cu degetul mijlociu al mâinii drepte. A repetat gestul de mai multe ori, apoi și-a pus din nou mâna pe genunchi. Tăcerea a mai continuat câteva clipe. Ce bine-ar fi să înceapă un cuc să cânte pe undeva, mi-am spus. Dar bineînțeles că nu se putea. Cucii nu cântă seara.

— Sunteți un om ciudat, a spus bărbatul. Îmi stă în putere să vă închid firma de tot. Atunci n-o să mai puteți pretinde că sunteți ziarist. Asta dacă ce faceți acum, *fluturași* publicitari și altele, se poate numi jurnalism.

M-am gândit încă o dată la cucii. Oare de ce nu cântau și seara?

— În plus, există diverse metode prin care oameni ca dumneavoastră pot fi făcuți să vorbească.

— Sunt convins, am răspuns, dar asta necesită timp, iar eu n-am să vorbesc în ruptul capului. Chiar dacă m-ați face să vorbesc, n-aș spune tot. Și n-ați avea cum să mă verificați. Mă înșel cumva?

Jucam teatru, dar cu efect. Din tăcerea nesigură care a urmat mi-am dat seama că marcasem un punct.

— E foarte interesant să stau de vorbă cu dumneavoastră, a spus bărbatul. Idealismul dumneavoastră are rezonanțe patetice. În fine, n-are importanță. Să continuăm.

A scos din buzunar o lupă și a pus-o pe masă.

— Uitați-vă cu mare atenție la fotografie.

Am luat fotografia într-o mână, lupa în cealaltă și m-am uitat atent. Unele oi se uitau încoace, altele în direcția opusă, altele pășteau absorbite. O atmosferă plictisitoare de reuniune de clasă. Am inspectat fiecare oaie în parte, m-am uitat la starea ierbii, la mestecenii din fundal, la crestele munților de deasupra, la norii care pluteau pe cer. Nu vedeam nimic ieșit din comun. Am lăsat fotografia și mi-am ridicat ochii spre bărbat.

— N-ați remarcat nimic neobișnuit? a întrebat.

— Nu.

Bărbatul nu părea totuși dezamăgit.

— Din câte știu ați absolvit facultatea de biologie, a spus. Ce cunoștințe aveți despre oi?

— Aproape zero. Am învățat numai lucruri de specialitate, total nefolositoare.

— Spuneți-mi totuși ce știți.

— Paricipitate. Erbivore gregare. Introduse în Japonia pe la începutul perioadă Meiji. Folosite ca sursă de lână și carne. Asta-i tot.

— Așa este. Cu o mică corecție, n-au fost introduse la începutul perioadei Meiji, ci în timpul perioadei Ansei¹. Într-adevăr, înainte nu erau oi în Japonia. Există și o teorie care spune că au fost aduse din China în perioada Heian², dar chiar dacă ar fi așa înseamnă că ulterior au

1. 1854-1860.

2. 794-1185.

dispărut. Din acest motiv, în perioada Meiji majoritatea japonezilor nu mai întâlneau asemenea animale. Deși erau relativ populare, apărând în zodiacul chinezesc, nimeni nu știa exact cum arată. Puteau la fel de bine să fie niște animale imaginare, ca dragonul legendar sau ca *baku*¹. În realitate, toate imaginile anterioare perioadei Meiji reprezintă niște creaturi total fanteziste. Aveau tot atâtea cunoștințe despre animalul real ca și H.G. Wells despre marțieni.

Chiar și în zilele noastre, cunoștințele japonezilor despre oi sunt foarte limitate. Dintr-o perspectivă istorică se poate spune că oile n-au fost niciodată privite ca animale domestice, făcând parte din viața oamenilor de zi cu zi. Oile au fost importate la nivel național din America, au fost crescute aici o scurtă perioadă și în cele din urmă ignorate. Asta e povestea lor. După război, când s-a liberalizat importul de lână și carne din Australia și Noua Zeelandă, avantajele creșterii oilor în Japonia au devenit aproape inexistente. Oile au avut o soartă tragică, nu vi se pare? Și emblematică pentru Japonia modernă, putem spune.

Dar nu vreau să vă vorbesc despre deșertăciunea Japoniei moderne. Vreau să accentuez două lucruri: primul, înainte de sfârșitul epocii feudale probabil că n-au existat oi în Japonia, și al doilea, fiecare oaie importată după război a fost minuțios inspectată de către guvern. Ce concluzie se poate trage de aici?

Întrebarea îmi era adresată mie.

— Toate rasele de oi crescute în Japonia sunt controlate.

— Exact. În plus, creșterea oilor se aseamănă cu creșterea cailor de curse și genealogia lor poate fi urmărită de-a lungul multor generații. Sunt complet monitorizate, inclusiv încrucișarea raselor. Nu există importuri ilegale.

1. Animal din mitologia chineză, asemănător tapirului.

Nimeni nu și-ar da atâta bătaie de cap. Cât despre rase, există în Japonia următoarele: southdown, merinos spaniol, cotswold, rasa chineză, shropshire, corriedale, cheviot, romanovsky, ostrofresian, border leicester, romney marsh, lincoln, dorset horn și suffolk, cam atât. Luând acest lucru în considerare, aș vrea să vă mai uitați o dată la fotografie.

M-am mai uitat o dată, cu lupa.

— Vă rog să fiți atent la a treia oaie din dreapta, rândul din față.

Am mutat lupa spre a treia oaie din dreapta, rândul din față. M-am uitat și la oaia de alături, apoi încă o dată la prima.

— De data asta remarcați ceva? m-a întrebat bărbatul.

— E o rasă diferită, am răspuns.

— Exact. Toate oile în afară de a treia din dreapta sunt rasa suffolk comună. Doar ea diferă. E mai bondoacă și are lâna de altă culoare. Nici fața nu e neagră. Cum să spun, pare cu mult mai puternică. Am arătat fotografia mai multor specialiști în ovine și toți au fost de acord că rasa asta nu există în Japonia. Și probabil că nici în restul lumii. Așa că acum vă uitați la o oaie care nu există.

Am luat lupa și-am mai studiat o dată a treia oaie din dreapta, de pe rândul din față. La o privire mai atentă, pe mijlocul spatelui se distinge ceva ca o *pată* de cafea, dar era atât de neclară, încât putea la fel de bine să fie un defect al filmului sau poate că iar îmi jucau ochii feste. Dacă nu cumva chiar vărsase cineva niște cafea peste fotografie, din greșeală.

— Văd o *ușoară pată* pe spate.

— Nu e o *pată*, a spus bărbatul. E un semn în formă de stea. Comparați-l cu asta.

Bărbatul a scos din plic o altă fotografie și mi-a întins-o. Era o schiță reprezentând o oaie. Părea desenată cu un

creion cu mină groasă și avea pe margini urme de degete. Un desen copilăresc, dar care transmitea ceva. Detaliile fuseseră executate cu multă grijă. Am comparat cele două fotografii și am fost convins că e vorba de una și aceeași oaie. Oaia din desen avea pe spate un semn în formă de stea. Asta era pata oii din fotografie.

— Încă ceva, a spus bărbatul scoțând din buzunarul pantalonilor o brichetă și întinzându-mi-o. Era o brichetă grea din argint, făcută la comandă de firma Dupont, și avea gravată aceeași emblemă reprezentând o oaie pe care o văzusem și pe bricheta din mașină. Pata în formă de stea era acolo, pe spatele oii.

Începuse să mă doară capul.